

Nieuwsbrief AKF nr 1

Lieve familie en vrienden,

Dit is de eerste nieuwsbrief van het **AnneKuijsFonds (AKF)**. Met dit fonds willen we lagere en middelbare schoolopleidingen financieren voor kinderen (m.n. meisjes) in Kenia, Tanzania en Malawi.

In de meeste Afrikaanse culturen is het in arme gezinnen heel gewoon dat alleen de jongens naar school worden gestuurd. Als daar tenminste geld voor is! Zij zijn immers de toekomstige kostwinners. Meisjes kunnen thuis meehelpen, hoeven niet te leren en hoeven geen baan. Zij moeten trouwen, kinderen krijgen en opvoeden. En dat leer je niet op school.

Gelukkig verandert deze traditionele opvatting. Meisjes krijgen nu ook de kans om naar school te gaan, verder te studeren, kans op een baan en dus om economisch onafhankelijk te worden. In Zuid-Afrika en Malawi kunnen meisjes zelfs gratis naar de lagere school. Dat is dus goed geregeld. Maar in Kenia en Tanzania is dat niet zo. En de middelbare school (niet gratis) is voor velen al helemaal niet te betalen.

Vandaar dat je als toerist in Afrika om de haverklap wordt gevraagd een kind te sponsoren. Dat is natuurlijk een goede zaak, maar vrij lastig te organiseren als je maar voor korte tijd daar bent. Je kent het kind niet, je weet niet wat het schoolgeld bedraagt en of het wel aan het kind besteed wordt als je dat aan de familie geeft.

Mijn tante Marie en ik hebben de middelbare school opleiding van Michael Gorjin gesponsord. Michael is een Soedanese wees die ik in Kakuma Refugee Camp in Kenia heb ontmoet. Hij heeft me wegwijs gemaakt in het kamp toen ik daar net begon, en deed soms klusjes voor me. In het kamp kreeg hij de mogelijkheid om de lagere school te doen, hij was toen al 19! Hij kreeg een plaats op een middelbare school, ver buiten het kamp en zocht een sponsor. Het was geen goedkope kostschool; samen met wat zakgeld en computerles kwam het bedrag op ongeveer 1000 euro per jaar. In december dit jaar doet hij zijn eindexamen.

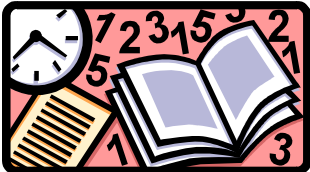
In Kakuma hadden we een chauffeur genaamd Hosea Echwa. Hij is een Turkana, een zeer traditioneel levende stam, vergelijkbaar met de Masai, in het droge noorden van Kenia. Een onzettend leuke en aardige vent. Toen zijn derde dochter werd geboren heeft hij haar naar mij vernoemd, inclusief achternaam: Anne Kuijs Echwa. Het AKF is dus naar haar genoemd, niet naar mij... Hosea en ik schrijven nog steeds. Ook hij zoekt sponsoren voor de schoolopleiding van zijn dochters.

Nieuwsbrief AKF nr 1

Ergens anders in de Keniaanse bush heb ik **Wangari** ontmoet, een meisje van 12, de oudste van een gezin met 7 kinderen. De juf vertelde me dat Wangari makkelijk de beste van haar klas kan worden als ze de benodigde lesboeken zou hebben. Het lagere school geld was

slechts 20 euro per jaar, en dat gaf ik - op advies van de buurvrouw - persoonlijk aan het hoofd van de school. De familie was namelijk zo arm, die zouden het geld eerder aan andere prioriteiten besteden dan aan school! Als ze het geld zouden hebben zou Wangari dus een succesvolle middelbare scholier kunnen worden.

In Malawi werkte ik op een lerarenopleiding en woonde ik op de compound van het college. Ik had een klein huisje achter mijn 'riante' bungalow staan, waar mijn werkster Violet woonde met haar twee dochters **Ndazona en Memory**.

VIOLET EN MEMORY (december 2000)

De naam Memory slaat op de herinnering aan haar vader, die overleed toen ze nog niet geboren was. Beide meisjes profiteren van het 'free primary

education for girls' programma in Malawi. Na een half jaar werd Violet ziek en zieker. Ze overleed in december 2001. Waarschijnlijk aan aids, maar dat wordt hier nooit openlijk gezegd. Zo hield Violet zelf me altijd voor dat haar man bij een auto-ongeluk was overleden. Haar kinderen wonen nu bij opa en oma in een dorpje verderop. Violet was de kostwinner voor zo'n beetje de hele familie en ik zou opa en oma graag willen helpen om de kinderen te onderhouden. Ndazona maakt in december haar lagere school af. Het zou prachtig zijn als ze verder kon naar de middelbare school met behulp van het AKF. Dat zou kunnen met 250 euro per jaar.

Gideon Kagoya is een goeie vriend van me in Malawi, hij werkt ook op een leraren opleiding. Ik ben meerdere malen met hem naar zijn home-village geweest. Daar wonen zijn vader, moeder, broer en zus met hun gezinnen en nog wat aanhang. Want in Afrika geldt dat wanneer je een zoon hebt die goed verdient (wat heet; ongeveer 75 euro per maand), dan komt iedereen er de vruchten van plukken. Bovendien is zijn vader het dorpshef, dus als iemand een probleem heeft, krijgt hij dat meestal voorgeschoteld.

In Malawi is de armoede zorgwekkend. De mensen zijn compleet afhankelijk van mais (gestolde maispap). En die kan pas geplant worden als het regenseizoen is geweest. Vorig jaar bleef die nogal lang uit (El Ninjo?) en zijn velen van de honger omgekomen. Deze ramp werd mede veroorzaakt door de corrupte regering die de maisvoorraad van de staat verkocht had aan het buitenland om de eigen zakken te vullen. Dit jaar wordt

Nieuwsbrief AKF nr 1

hetzelfde verwacht, zo niet erger. Door de armoede hebben de boeren geen kunstmest kunnen kopen, dus de opbrengst dit jaar wordt nog minder. Met Gideon zat ik te bedenken hoe zijn familie minder afhankelijk van hem zou kunnen worden. We kwamen op het idee om een **maismolen** te kopen: Dat zou niet alleen zijn familie maar het hele dorp ten goede komen. Toen m'n moeder met twee vriendinnen naar Malawi kwam, hebben ze Gideon ontmoet en toen Coby van het plan van de maismolen hoorde, besloot ze zich daarvoor in te gaan zetten in Nederland. Ze doet haar best om de benodigde 4000 euro daarvoor bijelkaar te krijgen.

De middelbare schoolopleiding van de zus van Gideon wordt door een andere vriendin bekostigd. Maar **Haven** is een intelligente jongen uit hetzelfde dorp, die door geldgebrek niet naar de middelbare school kan.

NSARU VILLAGE, MET IN HET MIDDEN GIDEON EN HELEMAAL RECHTS HAVEN (september 2002)

Op de college werkte ook Annie Kaunda, een manusje van alles. Ze is een weduwe met 7 kinderen. Mijn moeder, haar vriendinnen en ik werden uitgenodigd om te komen lunchen bij haar thuis. Met de handen nsima gegeten (maïsflatsen) met ndiwo (groentenprutje)

en gekookte eieren en een banaan toe. Buiten op de mat onder de mangotree, dat was op mijn verzoek, want ze had eigenlijk de tafel keurig voor ons gedekt in haar modderhuisje met rieten dak. Ondanks de armoede zijn de meeste Afrikanen zo gastvrij en genereus, daar heb ik veel respect voor. Ik zou haar graag willen helpen met het schoolgeld van Virginia, een van haar dochters.

Telkens als ik terug ben in Nederland en vertel over de mensen die ik Afrika heb ontmoet, zeggen vrienden en familie vaak dat ze ook wel bij willen dragen om iemand te sponsoren. Tijdens ons neven- en nichten-weekend, (waar ik zelf jammergenoeg niet bij kon zijn), heeft Annelies daar werk van gemaakt en het **AnneKuijsFonds** (AKF) opgericht. Als je donateur wilt worden van het AKF dan kun je in het mailtje van Annelies lezen hoe dat in zijn werk gaat.

In december kom ik naar Nederland en kan dan het geld meenemen en zorgen dat het op z'n bestemming komt. In de volgende nieuwsbrieven zal ik graag melden hoe ik jullie bijdragen heb besteed!

Veel liefs uit Arusha,
en alvast bedankt!
Anne

PO Box 10864
Arusha TANZANIA
annekuijs@hotmail.com

